

[Ingerlise Koefoed]

muner, der på en eller anden måde ønsker at gå ind i dette her, i hvert fald skulle have et tilskud fra staten, sådan som man giver det, når det drejer sig om teater, musik osv.

Hvad angår reklamefinansiering i al almindelighed, mener jeg, at den er endnu mere farlig for lokalradioer og lokal-TV, end den er for landsradio og lands-TV. De meget små og de sære og de smalle målgrupper, som nogle lokalradioer med stort held har satset på, er jo ikke det købedygtige publikum, som kan trække reklamepenge. Altså: hvis man skal have mangfoldighed i lokalradioudbuddet, hvis man skal lade de hundrede lokalradioer blomstre, må man også sikre, at de kan komme til at blomstre, og at yttingsfriheden ikke ved hjælp af reklamepenge bliver forbeholdt de få, der har råd til at bruge den.

Endelig vil jeg sige – og nu skal jeg skynde mig, kan jeg se – at dette lovforslag jo forvirrende nok også indeholder noget om kabel-TV. Jeg synes, det er i orden, at der skal være en lokalkanal i fællesantenneanlæggene – jeg så gerne fællesantenneanlæg med 6 kanaler og derover og ikke som foreslået med 10 – men jeg er skuffet over, at der ikke står noget i lovforslaget om brugerindflydelse i de store fællesantenneanlæg, som ejes af P&T og telefonselskaberne, og jeg er meget skuffet over, at der ikke er taget stilling til, hvordan mindretal i fællesantenneanlæggene kan få indflydelse på programvalget i fællesantenneanlæg.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg synes, det er vigtigt, at vi nu, da vi åbner diskussionen om lokalradio og -TV i form af vedtagelse af en egentlig lovgivning, er opmærksomme på, at vi ikke dermed har sluttet et udviklingsforløb for lokalradio og -TV. Jeg tror, man skal regne med, at der vil være mange nye erfaringer at gøre i de kommende år, også selv om vi har en permanent lovgivning. Derfor synes jeg, det er vigtigt, som lovforslaget også giver udtryk for, at der er åbent for, at der under lovgivningen kan eksperimenteres videre. Jeg tror, det er vigtigt, at vi fastholder, at de tilladelser, der nu måtte blive givet, har en begrænset varighed, og at man skal søge dem fornyet og kvalificere sig til at få en fornyet ansøgning igen, hvis man skal fortsætte.

Jeg forestiller mig, at der i høj grad vil være tale om, at stationer kommer og stationer går under denne lovgivning, og jeg tror også, det er vigtigt, at det udformes sådan, at det kan lade sig gøre, for derved skaber vi jo hele tiden mulighed for fornyelse under arrangementet.

Vi er enige i, at der er et behov for en permanent lovgivning så hurtigt som muligt. Jeg tror faktisk, vi ville skabe mange vanskeligheder for en række stationer, hvis vi ikke fik en permanent lovgivning på plads, inden forsøgsperioden udløber.

Jeg tror til gengæld også, som fru Ingerlise Koefoed var inde på, at der er lidt forskel her i problemstillingen mellem TV og radio, og da netop TV-siden er det problem, der kolliderer med forhandlinger om TV 2, kunne der være noget, der talte for, som fru Ingerlise Koefoed var inde på det, at man i hvert fald satsede på at færdiggøre radiosiden.

Jeg så helst, at man færdiggjorde begge dele. Jeg så helst, at TV 2-forhandlingerne forløb sådan, at der ikke var vanskeligheder med også at få afsluttet spørgsmålet om lokal-TV, men der kan altså blive en vanskelighed på dette område, og det bør, som fru Ingerlise Koefoed var inde på, ikke forhindre os i at færdiggøre spørgsmålet om radio.

I øvrigt er det jo radiospørgsmålet, der mest har optaget forsøgsvirksomheden. Det er på radiosiden, det naturligvis har været lettest for de mindre trænede at gå ind på dette område, og det har sådan set også været det, der var meningen med selve forsøgslovgivningen, og som nu også er grundideen i og meningen med en permanent lovgivning, nemlig at nye folk, nye aktører, nye brugere og selvfølgelig også gerne nye lyttere, er med i aktiviteterne på dette område. Det synes vi er det allervigtigste at holde fast i, når vi diskuterer, hvordan loven skal udformes.

Det er klart, at der i det stykke vil komme en meget indgående diskussion i udvalget om, hvorvidt enkeltpersoner skal kunne få en tilladelse, og navnlig, hvorvidt dagblade skal kunne få en selvstændig tilladelse. Jeg vil gerne sige det sådan, at vi mener, både enkeltpersoner og dagblade skal kunne spille med, men det er klart, at i og med, at man f.eks. lukker dagbladene ind, så giver man en institution som dagbladene, der har specielle forudsætninger, fortrinsret på visse områder.